

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Donum orationis in S. Ignatio excellentissimum. Cap. IX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

ad incrementum virtutum: de quo etiam certas Societati regulas reliquit in libro Exercitiorum Spiritualium. Summâ obseruabat curâ, quidquid ad Christi gratiam, vel tuendam, vel augendam, quoquo modo pertinere intelligeret. Si quid audiret eorum, quæ ad iram, vel ad turbidiorum aliquem motum incitare homines solent, statim sese colligebat, iungebatque cum Deo: & quid responderet, accuratè meditabatur. Ex quo illud consequbatur, vt neque rationem inconsideratio vlla præcurreret, neque non retineret animi tranquillitatem. Quâquam hoc non huiusmodi solum rebus seruauit, sed perpetuum illi in omni sermone fuit, vt nihil temerè loqueretur, sed cogitât & prudenter, nullumque planè verbum, nisi consultò ac meditatò proferret: neque figuris vel amplificationibus vteretur. Constat illum per triginta & eò amplius annos ante mortem, nec fatuum aut stupidum appellasse quemquam, vllouè contumelioso verbo affectisse. Si quem meritò obiurgaret, sine vlla acerbitate id faciebat, & ne verbo quidem mordebat. Neminem etiam cum asperius obiurgaret, vocabat, aut non obediens, aut superbum, aut inertem, aut pigrum: sed quid cuique inellet vitij, rei explicatione ostendebat. Superlatiuis, vt vocant, nominibus vix utebatur. De alijs nunquam detraxit, detrahentibus nūquam aures patefecit. Quod quàm sit in mundo rarum, docet S. Thom: 2. 2. q. 73. art. 2. ad 2. *Quia pauci vel nulli sunt, qui non aliquando ex animi leuitate aliquid dicant, vnde in aliquo vel leuiter alterius fama minoratur, quia vt dicitur Iacob: 3. Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir.*

Aliorum vitia etiam publica, & quæ in ore omnium versarentur, non commemorabat, & de ijs loqui alios non permittebat. Si quid verò alijs excidisset, ipse vel eleuabat, vel excusabat factum: aut si id non posset, animum certè & voluntatem. De erratis etiam domesticorum, miram in eo erat silentium, nihil vlli aperiebat, nisi forte vt emendaret, & tunc quidem tam modestè ac mansuetè, tam habitâ ratione existimationis eius qui peccauerat, vt si vnus satis esset ad remedium, duos non adhiberet, nudâque culpam proponeret, nullâ adhibita contentione, aut reprehensione verborum. Semel cum hac sola te ad Confessarium iuit, vt confiteretur, quòd erratum cuiusdam tribus Patribus aperuisset, cum duo ad remedium adhibendum sufficerent. Et tamen is erat, qui deliquerat, vt vno illo errato divulgato, nihil eius existimatio apud tertium illum Patrem læderetur. Et ita loquebatur de omnibus, vt singuli bonam de ipsius opinionem illam habere intelligerent, seque illi cordi esse. Ita compositus fuit moribus, vt nec manum, vel oculum, sine causa & ratione moueret: & in statu, incessu, accubatione, sessione, decorum teneret. Quare mirum non est, S.

Lancicij Opusc. Tom. 2.

IGNATII in minutissimis etiam rebus accuratissimam perfectionem & circumspectionem, cum summâ internâ puritate coniunctam, ad eò in admiratione fuisse apud omnes domesticos, vt quò quis ei esset magis inimus, & sæpius cum eo ageret, eò magis illum suspiceret: quamuis communiter hominibus accidat id, quod S. Cyrillus scriptum reliquit: *Eum qui semper presto est, debitâ reuerentiâ priuari à notis.* Et quod ait alicubi Tacitus: *Rebus maiorem esse ex longinquo honorè.* Sanè Confessarius B. Patris, Iacobus Eguia, de quo ipse fertur IGNATIVUS dixisse, Beatos inter suspiciendum in cœli sede celsissimâ, non tantùm dicebat IGNATIVUM esse, magis quàm Sanctum; sed ne penis quidem ab IGNATIO coercitus, à celebrandis eius in immensum laudibus, vllouè modo poterat abstinere. Et in stuporem prorsus adducebat homines, significans quid esset euulgaturus, si vel vnâ horam IGNATIO superfuisset.

CAPVT NONVM.

Donum Orationis in S. Ignatio excellentissimum.

POSTquam ad vitam meliorem S. GNATIVUS conuersus est, statim & ad placandum numen cœlestè, & ad impetranda dona Diuina, longæ orationis præsidia adhibuit. Septenas quotidie horas genibus nixus orationi dabat: præterea Sacrificio Missæ, Vesperarum & Completorij officijs, attentissimâ curâ semper intererat. Ad Sacerdotium deinde & Societatis regimen euectus, binas post Sacrificium Missæ horas in contemplatione traducebat: vt nihil dicam de præparatione ad Missam, & de eâ oratione, cui ex legum Societatis præscripto, omnes marutino tempore à somno excitati vacare tenentur.

Actiones omnes è S. Basilij præcepto, continebat tacitæ precationis sale. Quocumque, & quotiescunque vellet, se Deo atq̃tissimè per contemplationem coniungebat, tantâ facilitate, non modò vt è cœli siderumque aspectu, quo maximè capiebatur; sed etiam, vt ex intuitu floris aut herbæ, aut leuissimæ cuiuslibet rei, confestim in Dei cogitationem amoremque suauissimè raperetur. In recitando Diuino Officio, tantâ diuinæ consolationis copiâ perfundeatur, tantaque lachrymarum affluentia, vt in singulis penè verbis herere, ac preces interrompere, & in Psalmis legendis, magnam dici partè ponere cogerebatur. Ergo propter lachrymarum copiam, sæpè magnum dolorem oculorum contraherebat, & non semel ferme excecatus est: & propter frequentem extasim corpus mirè affligebatur. Quâ de causâ socij, vt ei Diuinum Officium omittente liceret, à Summo Pontifice

D d d 2

tifice

tifice impetrarunt. Cuius tamen loco ille, certum Rosarij, pensum quotidianis, cum euigilasset à somno, persoluebat. Quoniã verò in alijs quoque precibus, ac præsertim Missæ Sacrificio, idè cœcitatibus subibat periculum, & Medicorum consilio, & Sociorum impulsu, precari Dominum instituit, ut sibi liceret interdum à lachrymis temperare, idque obtinuit. Si quidem ex eo tempore, tantum in lachrymas ius & arbitrium obtinuit, ut earum quasi habenas, prout vellet adduceret, atque remitteret, tam constanti & æquabili diuinæ consolationis gratia, ut cum arcescerent lachrymæ, deuotionis tamen viueret fructus, & cohibitus fletus, circumfluentem diuinæ visitationis copiam, nihil omnino reprimere. Porro in quâ Missâ ter saltem non ferebat, se indeuotum & aridum existimabat. Tam feruenter orabat, ut ex intentione animi, morbum multoties contraheret. Et semel in extremum vitæ discrimen adductus est, quod die Natalis Domini, duo Sacra sine interruptione fecisset: idè nisi validus erat vitibus, & bene sanus ac vegetus, Sacrificium Missæ offerre non poterat. Quinimò obseruauerunt domestici, etiam dùm robustus esset & sanus, eum sæpè incidisse in morbum, post Sacrum. Non rarò verò ita ad ipsum sacrum altare languebat, ut ab eo, alienis manibus ad cubiculum asportari deberet, suis pedibus, præ diuinis languoribus, subsistere non valens.

Tã magnis in quotidiano Sacro, (quod quotidie sub vesperam in Missâ ordinabat, & accuratè perlegebat totum) consolationibus perfundebatur, ut redundante in corpus diuinarum voluptatum magnitudine, liberè respirare, & proloqui omnino verbum ac pronunciare non posset, quo ad tanta illa diuinæ dulcedinis copia verberataque remitteret. Interdumque, fiebat, ut preces inter & Sacrificia, tantis ardoribus æstuarer, ut omnes partes corporis exardescerent, facies instar purpuræ ruberet, venæque omnes manifestè cordis palpitacione migarent; inrerdum verò etiam pilus capitis inhorresceret. Neque tantum in Sacrificio Missæ ita intendebat animum, sed in minimis etiam rebus, quæ ad Deum pertinerent. Cum mensæ benedicebat, cum à prapdio Deo gratias agebat; in reliquis demum rebus, ita se uocabat animum, seseque colligebat, ut non tantum mente, sed ipsis etiam oculis cernere præsentem Deum videretur: & ita mès eius inflammabatur interior, ut facies etiam accenderetur, & tota, quod sæpè stupefacti animaduertuerunt domestici, quodammodo ignesceret. Nullus quantum suis strepitus, si nullà eius culpâ accideret, **GENATIVM** obturbabat orantem. In diuinis rebus habebat se magis passiuè quàm actiuè, ut loquuntur Scriptores Theologiæ mysticæ, qui supremus ac perfectissimus contemplationis gradus ab ijs traditur. Sæpè inter orandum abstrhebat à sensibus, semel verò, idque pri-

mo à sua cōuersione anno alienatus à sensibus, per octo dies in perpetuâ extasi, sine villo cibo & potu, mortuum similis persistit. Atque interim pij quidam homines, mortuum rati terræ mandassent, nisi contemplati omnia diligentius, ac pertentato corpore, latentem in eo vitam, ex tenui cordis palpitacione sensissent.

CAPVT DECIMUM.

Carnis maceratio in S. Ignatio non vulgari.

Sciens Beatus Pater, iuncta diuini famulatus, Scarnis macerationem exigere, tanquam prima vitæ spiritualis & Christi tyrocinij elementa, quamprimum per valetudinè licuit, carnè modis varijs cœpit affligere; non quod rebellem experiretur spiritui, quandoquidem vt supra dictum est, diuino munere, omni sensu libidinis caruit, à primo vitæ melioris exordio; sed vt penitentia acrimoniã, sordes antea vitæ elueret, numenque cœleste sibi magis ac magis propitium redderet. Totam itaque hebdomadam, excepto die Dominico, ieiunabat, panem mendicatio simplici, & aqua contentus: humo nudà vel asseribus nullà re stratis, inter mendicorum quiescens cubabat: cibi ac somni parcissimus, cilicio asperrimo, & præterea catenâ seu cingulo ferreo carnes atterebat: capite & pedibus initio nudis, & sine vllis calcæis; deinde cum studijs daret operam, soleis calcæorum perforatis, utebatur. Itinera hyeme sæuiente semiamictus faciebat, quamuis è cœlo densa nix caderet, ac tristi gelu cuncta inhorrescerent. Singulis quoque diebus ter sese flagellis, etiam ferreis quàm acerrimè cædebat, & constanter id omne refugiebat, quod aliquam posset afflictio corpori delectationè vel leuamen asserre. Itaque cum esset decoro vultu, & egregiã totius corporis firmitate, fractis paulatim viribus, omnis ille vigor acerrimi bellatoris, & forma viridis iuuetæ prorsus elanguit. In extremâ deinde ætate, penitentiarum seueritate, studijs, laboribus, malisque assiduis fractâ, et si ea victum exigeret meliorem, cibi potusque fuit parcus adeo, ut domestici obstupescerent, & gustatum funditus perdidisse videretur: Nisi si quando pauculis vesceretur castaneis, quæ in Italiã & Hispania, mendicorum cibaria sunt. Cibus eius extra ieiuniorum dies, caro erat agnina, vel alia nõ maioris pretij, vitulinam, pullos, aliamuè ex ijs quæ in delicijs sunt, non admittebat, etiam si hospites ad conuiuium inuitatos haberet. Nulli vnquam ferculo, quamuis famelicus aruisset, nihil vnquam inter edendum est questus, licet per adiutorum incertiam incuriamuè, cibaria male cocta conditaque, vinum etiam acidum præberetur. Nihil denique sibi proprie apponi vo-